

W., dnia 9 października 2017 r.

sygn. akt OSD 34/17

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 9 października 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. M. W.

Sędziowie: r. pr. D. M. (sprawozdawca)

r.pr. A. D.

Protokolant: apl. radc. B. S.

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. M. K.

w sprawie ze skargi L. K. na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia w sprawie radcy prawnego A. P. z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt RD 20/17

POSTANOWIĘ

1.

Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt RD 20/17 o umorzeniu dochodzenia w sprawie.

2.

zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1.000 zł (słownie: tysiąc złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

Sygn. akt OSD 34/17

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28.03.2017r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. na skutek skargi L. K. wszczął dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przez r.pr. A. P. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust 1 oraz 11 ustawy z dnia 6.07.1982r. o radcach prawnych w zw. z art. 38 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postanowieniem z dnia 06.07.2017r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W., na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, umorzył dochodzenie w sprawie. W uzasadnieniu wskazał, że poddał analizie akta sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy pod sygn. akt X GC 464/16, w szczególności pismo radcy prawnego A. P. z prezentatą złożenia: 22.08.2016r. W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego treść pism sporządzonych przez A. P. nie przekracza granic wolności słowa, a stanowisko w nich zawarte jest stanowiskiem mocodawcy, nie zaś osoby pełnomocnika.

L. K. zaskarżył powyższe postanowienie podnosząc, że radca prawny A. P. osobiście dopuścił się naruszenia jego dobrego imienia i nie jest prawdą, że prezentował jedynie stanowisko swojego mocodawcy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie skarżącego L. K. nie jest zasadne. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podzielił stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) przyjmując brak podstaw do przyjęcia, że radca prawny A. P. dopuścił się naruszenia ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Podstawą skargi było twierdzenie, że w piśmie procesowym sporządzonym przez radcę prawnego A. P. znalazły się treści nieprawdzie i szkalujące jego osobę. Zdaniem jednak Sądu Dyscyplinarnego Zastępca Rzecznika w sposób prawidłowy ocenił postępowanie radcy prawnego i nie dopatrywał się w treści pisma przekroczenia granic wolności słowa. Analiza treści tego pisma pod kątem obowiązujących radców prawnych norm etycznych i przepisów korporacyjnych prowadzi do wniosku, że wywód w nim zawarty stanowi jedynie polemikę z zarzutami i żądaniem pozwu i nie wyczerpuje znamion zarzucanego przez skarżącego przewinienia dyscyplinarnego.

Zgodnie z art. 38 ust 1 (...) radca prawny, korzystając przy wykonywaniu zawodu z wolności słowa i pisma, nie może przekraczać granic określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Ograniczenia swobody wypowiedzi przewidują między innymi przepisy kodeksu cywilnego o ochronie przed naruszeniem dóbr osobistych. Odnosząc się zaś do kryterium „rzeczowej potrzeby” wyznaczającego radcy prawnemu kolejną granicę wolności słowa i pisma, należy wskazać, że kluczową rolę odgrywa tu charakter prowadzonej przez niego sprawy. To on właśnie uwzględniając oczywiście okoliczności danej sprawy, determinować winien sposób postępowania i rodzaj argumentów przytaczanych w celu osiągnięcia skuteczności podejmowanych przez radcę prawnego działań.

Mając na uwadze, że jednym z rzutów stawianych przez skarżącego w procesie przed sądem powszechnym jest zarzut niegodziwości uchwały Sąd Dyscyplinarny uznał, że argumentacja użyta przez radcę prawnego A. P. nie wychodzi poza ramy rzeczowej potrzeby przedmiotowej sprawy. Ponadto nie ulega żadnej wątpliwości Sąd Dyscyplinarnego, że treść pisma w żadnym miejscu nie zawiera wypowiedzi ani sformułowań naruszających dobra osobiste skarżącego.

Zgodnie z art. 38 ust 3 (...) radca prawny nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta. Nie może zatem ponosić ujemnych konsekwencji oceny dowodów dokonanej przez sąd, chyba że przeciwnik procesowy udowodni, iż pełnomocnik działał ze świadomością ich niezgodności z prawdą. Wymaga podkreślenia, że radca prawny A. P. nie jest stroną procesu i jedynie prezentuje przed sądem powszechnym twierdzenia swojego mocodawcy. Natomiast w kontekście dokumentów przedstawionych przez radcę prawnego A. P. podczas posiedzenia Sądu Dyscyplinarnego należy stwierdzić, że twierdzenia zawarte w piśmie procesowym nie były bezpodstawne.

Z tych wszystkich przyczyn orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego nie przysługuje środek odwoławczy (art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74(1) ustawy o radcach prawnych).